

הַלְכָות שִׁבְתָ סִימָן שָׁוֹ

צַט

*ולכלקו ספר (ל) או אמונות. *וילוקא לדבר אם רוצה להשתפר, (לא) אבל לשכרו ולהזכיר לו סכום מושפעה משלו ושהר פוטנטה צור בטל פוטנטה. הנזה מלהזכיר לו זקקה או לתזוז, ואסורה בשפט לפסק (לב) במא יונן (אי), ומאנגה להקל. וילוקא ספר (לב) לפסק (ה) אזקה: ? *ימפר (ט) לממד בשפט אבידאטי ופוקה טפלת כחיריך רשות מדריךה של מצוה, (לה) בגין לממד אם יש במקונה ארבעים סאה. ולממד איזור מי שהוא חוללה ולחחש עליו כמו שנוחגים הנסים, מתר, ?דוחי מדירה (לו) של מצוה: ח (* [לו] (לו) יתרהו בעסקיו מתר.

שער תשובה

בסטוריוב כפין תקופה: [*] תחוור בעסקיו וכו'. עז שאלה-יעב"ץ סיקון כסב שחקנור מתווך סכוב אוכח. וכן אורתא גאעטן² שיש בכם דיצה מטה וטנן: ובן ללחט בקומות פונומות למלאה זו קעכטה לרופאה אסוד קעכט, עיש: שאריך לסעודה עצה, ש"ס קהבתה דף ה: (ט) איזקה. וכן איזור להכיא מוץ' לבקיא קומ' לבן, אלא נזקעה בפיו בלבו ביזם שפה למקדי שיט ולא קומ' לבן לא נזקעה קומ' לבן, אלא נזקעה בפיו ויקידישנה בין לבין עצם, ואיכ' כבר עצה לרשות בגובה. אלא שמאפרס זה בשפט, זיקרים שבלב אין זקרים וילא: לא לרשות בגובה. עיש. ומ"א קעכט דהקדשות דין חיל נינהו וניש לכל ישראל חיל בון, אך לא צא מרשותו דין של להקדיש חיל גיב, כי, לפאי מתר להקדיש סי' קיטום שבת ואיזין ביה איסור יעדא פרישות לרשות, עיש. שבב רשי' פאי דיבריא: נקרות מזות מי שיטן יותר הוא יודה בה זמי טפי לבקח ומתקר, וטמתקר עזני במו שענגן פסידי יוקטרוי³ כל מה שחשזאי קפוי לנוין נזקעה אפל געה בקבו הפזח, איכ' בון בקפקיעת דינם לזרע פצחה, וכל ייש בדור בון. וכן איסור לנטונות מקומות בהכין ואחריגים מן קפל אפר גבור מאסתן, וכן לנקנות שור או אחרוג ביז"ט אפר, ועוד, יען תקרו סכ"א. וען ח"ט סיקון עג אס נשבע בדור בון, ובין ואבע קשפת מה צחשה, ומ"א דעתב: ניל' איז יש לו קענות יתגנה לו עי' אי. ואם איז לו מעתיא אמר לא"י לשום, וען שיאCKER זה בקלי שעה המכונה, ולפוקה לשינוי אהוון, עיש: (ט) לממד. והיה למדוד חור אס יש בו פוטם ספה אם הטעאה באהה לשם, עט"א:

באור הלכה

זה לשונו בברקעביה: בחוב טבלי-טלקט, שאם יאמר לך וכך תמן עסוק בחוץ שיבוא לך ליום, קרי גמי פשבר שבת. אין גראה בן בדורי טפוקים שטבקאי קסזק, עד אאן לשונו: והוא דהטבלי-טלקט סובר דמה שפיטים ישיבוא כך ליום, חוי תורה מהה שוחה לחדש. והביטויסוף טבר דמה שפיטים ישיבוא כך ליום, קשנון בעלאה הויא דקמחסב הקפועל פמה יוזית לכל יום, וביבא לה להבייטויסוף דה רמי לממי לאמר מון לי שכרי של אשנה זמים. ואר' שזעה קרומו על שבר יומם משקה גס-בן. אפל גבור קבוי בון ר' ענגן, פבשו גאנדי השבר של כל יומם רום בפני עצמו שרוי, קרי גמי ענגן, דבודאי לבסרו לשיטבען יתבע מאנו עברו כל החדר או השכוב. מה אכפת לנו דחסב באקצע פפה מיעץ לו עבورو כל יומם זיום, וזה שפיטים קביטה-ויסוף וכטב: ואין גראה בן בדורי טפוקים שטבבוי בפכו, אבל דין של דרכר מטהה שוחה כחוב טבון מקרין, דין אחר הא, זהה לשונו: קרב בעין טריך ארכישל פי: אם שברו להרשות, אם קתנה עמו שישלים לו לסייע ביחסון היפים, מקוני שביר יומם וכינוי שבר שבת. שבירו ייכל למסדר באקצע חח'ש. וכן אין לא מאוני שבר חח'ש, עד אאן לשונו, ולשון זה קאי אסובר שואה התנה עם כפועל שישלים לו לסייע קשנון גאנדים, ומזה זה שיריכל לסלקו נאל הפויל אין איזיד להנחתה, דבלאו כי סובע שטבקאי לאסרו לסתוקן איזה פטני איזריך היפוקים, וביבא לה דילון שיכיל הבעל-הבית לסתוקן באקצע, אם כן הויא או נון פשבר יומם, גומ' סביחין יוסוף אאשר אין וולק על זה, אף מעל פוקום עקר דין של דרכי-משה שוחה לאסרו ואיזה פטני איזו מבריה. דההס יש לעור שטבקאי לכתחה לבל יומם ויום בפני עצמו, ובמו שטבקאי בפדר מאפר-מרדיך, ען' שם. וען ביחסוט-ישות: * וילמדו ספר או אמוניה. דע, דמנא פאליגו גזוח הענין בגארה. דיש סוכרן דזקיה האב למד לבנו תורה וגומ' קלפדו אסנתה עהווא סיכון אם קלפדו שיער קחיה. אין במב שטליך היגורים, וטגנא רבי' גוראי אמר: מינית איזי כל אסנתה שטבלים ואיזי אלמד לבני אל הוריה בלבנה, שפל אאנזיט שטבלים עזורהו לו לאדם בצעי לילדתו, ריעת זקנות מת מיטל גניעת, אבל תורה עמידה לו לאדם בילדותו בצעת זקנות שוחה טול. שאאמר וכו'. ומכל מוקום אם זה שטבלד לבנו אמוניה גזיך לבליל צלאק לבלudo מוקחה, גומ' בעית שוחה עטס בבלא, וטבל פטאל, תוריה וויאת שפיטים, ראי לאו הבי' ימצע באבלאטו נושא מהה עניינים מסטור גול. וכן עוד פוקולות ריבות וויאת היקת לאסרו יוס ושלום. ובפרק טבון שטבקאי שטבל מטפוזין בקומות מרבה אשר אין עס ישנאל שטמי רית הוויה מטפין עס, אם לאו יונח גבוש גאנטסו בפערוי ר' קיזא שתורה שטבנית שטבנית, צלול חס ושלום שטבל שטבק במלאות אמורות שטיש בון חיבר סקלח⁴. ואפל במלמד התורה, שידוע שהוא מגני [מן היסורים] ומאלין מן התהא. אמרא: כל תורה שאון עקה קלאאקה [זיהה] פירין איזה עסק גמ' ה' ה' הא באכל קלאאקה, וגעיל בשפט שטבקאי מלבד קלאאקה, גומ' עסוק בשפט שטבקאי מלבד קלאאקה, וטבר אם רוצה להשתפר וכו'. הנזה מלהזכיר לו זקקה או לתזוז, ואסורה בשפט אבידאטי ופוקה. וילוקא קהנחתה בכום אסורה. וען באבור הרא"א פון על עזון על ר' בר רוזא⁵ לא ה'ר' בעדין דחלב⁶ (פמ"ג): (לו) של להתלפר על ר' בר רוזא⁷ לא ה'ר' בעדין דחלב⁸ מטהה מההנער שטבקאי מזונה. ודקדקה רפואה היא, ורפהה גונר מזונה היא⁹, אונת שחיקת סקמנני לא שיק בונה, אלא ברפואה שטש בה מפלש¹⁰ בגין משקה או אכל ואירן: ח (לו) הרהו בעסקינו מתר. דטטיב "וילר בבר".

שער חזון

(ב) תאנ"א: (ה) פג'א-אברטם: (ט) מג'א-אברטם:

תרומות: 1 אוטריה. 2 עזונים.

הַלְכֹות שֶׁבֶת סִימָן שׁוּ

ומוביל מוקם ממשום ענוג שבת. (לח) מצונה שלא יחשב בכם כלל, (לט) שוויה בעניינו באלו כל מלאותו עשויה: ט (ט) (מ) אסור לומר לאינז'יהודי שליף חוץ לתחום בישפט אחר קרבני הפט שיבוא להספידור, אבל חוליה דתקיפת לה עಲמא ואמר שלישחו עבר קרוביו, (מג) ובדאי (ט) שרוי: י' לאלהrif משפטון לאינז'יהודי בשבת (מכ) מטר אם הוא מלבורש. ווועיאנו האינז'יהודי (מא) דרכ' מלביישו (מד) ריען לאקען סיטון שכח: יא (יג) בפרק (מה) לקנות בית (מי) באירוע ישנאן מן האינז'יהודי בשבת, וחותם ומעלה בערבראות הoga שליהם, בכחוב שליהם, (מד) דאנן אסיך רק מדרבקון, וממשים ישוב אונז'ישנאן לא גזרו (אי): יב (ט) בפרק (ה) על הכרינו בשבת (מה) על אבראה (מט) אפלול היא דבר רשאoso לטלטלתו: הaga ומאור לנער (יג) (ט) חרמי צביר בשפט

בבנימרא שׁ טר וּבְנֵי
יִהְיֶה בְּאֶגְרָה קַשְׁוֹבָה
עַל פִּי נַקְלָלָה
תְּמִימָדִים פְּרִזְבָּן
דִּשְׁבָּת וְלֹאֵר פּוֹקִים
אֲרֻבָּה גְּנוּמָה בְּמִלְחָמָה
יְבָשָׂת חַמְפְּרִישִׁים
בְּכָא קְפָא מְגַסֵּן
דְּהָ גַּרְשְׁנִיא
בְּקַשְׁוֹבָה

באר חיטב

הגיא כ"ב דמ"ק: ביעדר הוא רוחה, מראה לו כסים של דינרים וכא"י חותם וכרכר. וכך בקבוק קמ"א: משפט נ"ט אמור לא פטור: (ו) ?הברית. גזען לברית אכזרית איננו חייב בשפט מפני דרכיו שלום, ודואג אם יש השש ספחה בדרכו או שרי. מאג'א ברוס: (ז) חרמי אכזר. והוא קני נווה בטלום מהין לו

(ז) אפסור. אפלואו אל מל מע"ש לשושה בשבת אסורה, ויזוקא לומר לעשושה אחר הנטבח בפרק במש' בסוגנו: (ח) פתקי. אפלואו להנתקה. עין חמה סיס וגינז: (ט) מתקר. ובמ"צ בשם הרואה"ש והרביה"ש אסור לקוננו, אלא רק שנקה מע"ש מperf לומר לא"י לסייע בשחת. וכותביה כא"י זכר זה, רטבים ועמא. קפב

פואר הלה

פלוני ואנו שחתה⁴⁶, והשპטןויו לקאנ' ביטשן דע פער יא⁴⁷, עין שם: *

שללהם. עין בקשות ברורה. ופפני שזין זו הוה נפקה-מפה לא-בפה שפת וראיה אונמי לבאר דבר זה. היה סקט' א' לנטיק שם אוור דויע דקתיה אסעת חוץ מפקב אשורי הא בק פרדריך. ויפני שט אkor זיע' הלהות שפת וראיה שפתה שם זלא מקר' כתוב מראדרטה כי אם בקב אשורי וביב יוני. ועקר יסודו קנה עלי' נקדישטי לפי פאוור וכאשר בקיא לא-לפקן. אך שגנוגנו מסעך מנה הפסנאה חקירה, דלא אקלין אבל עלי' אינ' הוועדי בקכאנ' ריזה, מפלט מוקטן הנטיק מהן חיללה לכמה עיגנים אקי פקוח להרחבת קרכרים בקהן וילבר שבל מפקדים חילקן על זה. הוה בסקת' ק' א' איטא בעשנה דאי בנטיק קרכובב בבל לשון זנן, וזה מונה בקרא זרכת'ה בבל לשון מפלט, דאי שאן גזיך המשה דק' בלהות קבב זני לא-הזה לה לא-לומר בעבל לשון זאנ' גזיך שאן גזיך רזאה נזה, מפלט מוקטן פרי' לברר מפער לא אקגען טה: הוה בקגוללה חעדר באליאט באמשה: אין בין ספרים לתפלין ומוחות אלא שטפירים נגבין בבל לשון, ופללן מכוורת אין נקבין אלא אשורת: רבע שבען קן פיליאל שם וראיה לסברתו מה דאייא בירושלמי שם: מהו בבל לשון? אבל פלע'היא אומד: אף בקדרים לא התזרר שיחסבב אול' ניתן. ואיאי קאוד זרע'היא אלולא נבואר זרע' שחהיא שם ראייך ירושלמי פט' ביטא, וטעתה-טועה רבע שיט' ועה, לפני פלע'היא פה' א' אבלו אל'ך' דקאמר הרושלמי, היה לו לוטר: אלבא ביטה גמל'ין עוד. וביטה א' בטל שלו'ן, תיב: נטער את עצמו וזרק' גניז'בו, אך איטא שם דלע'י פדרושו ברושלמי סטור את שם אנד בון משת' שמות. בין משל'י במישנה: הכומת שמי אותיות, בין רבי זעירי: לא חיבור שמי אותיות אלא מושם ספינגדן, בבל לשון, תיב: מאן פאג' סייניגות? רבי יוסי קיא נגי' רוז'ם ורב', וקאמר על זה בירושלמי שם: קדרין קדרין זבון. ורוז'ה לוטר. שא' סייניגים ברושלמי סב'יה לה דסיגניות הוה מלשון טיקן. ובומו שערש רב' כאי צ'או, והוקא בגאניד'מזה, עין שם בפרק' עדת, ועל זה קאמר רבי יוסי הוה דסב'יה לה ריחויב מותב הוה מלשום דזעם, ואפלו על שמי סייניגות בעילקה פטן, ואפר-קען קאפר: מהו בבל לשון? אפלו אלך' אלפא. ואם הפורש כזב'ו, אס-יכן קמנעה סוחר את עצמוני, קדריא מושי סייניגות נגי' יוסי, ומה שאמר זעל' לשון זרכת'ה על אשורת ויתנית לא' נבי יוסי היא, דלע'י יוסי זוא' ימי'ה בבל לשון, דלא גרע' מושם בעלמא דוחיב רבי יוסי: וגם דבדרי תירושלמי דכתור זה מביר אוח דכרי רבי יוסי, עין שם, וראיך נאפר זרכת'ה פירוי לזרקי יוסי ובטוף' לזרבי יוסי, ובאמת' בפסק הירושלמי וקאמר שלא אלפא ורב' יוסי, ובכרט דהמשנה

דברו אסור, הרהור מתרוגה: (לח) מצוה שלא יחשב וכו' ומפל-
שפן אם יש לו על-ידי טרחת הלב וידאנה דיזהר בזה, עין
ביבית-יוסוף³⁸: (לט) והוא בענין וכו'. וכך ראייה במקלט פירוש
יקיר: "שעת ימים פצבד ועתם כל מלתקף". וכי אף שאל לאמים
לעכשות כל מלאכתו בשעת ימים? אלא שבת קאלו כל מלאכתו
עשונה: ט (מ) אסור לומר וכו'. דהיינו לא יאמר לו לעשות אחר
השבת מפרק משום דתני צרכי מצוה, וכמו שכח בטעיר ג. אבל
לא שיעשה או ירד בשבת, וכן אפסלו אמר לו מערב-שבת לעשות
בשבת, אסור, אף שהוא לערך כלה או מה נ"א בשם הר"ן:
(מא) ודי שרי. אפסלו (נג) לשוכר איננו יהודי רצ³⁹ שירוץ כפה
פרנסאות בשתות⁴⁰ לחייב קוריבור במזאכיה-שבת, גם כן שרי, בקי שלא
תשרף דעתנו עליו: י (מכ) מטר. לא פוקמי מה הפטושים דזה
מחני כבמיא ומתקן: (מג) ערך מלבושים. הא לאו הכי (ל) אסור,
דריכון שהוא מטענן ליישראלי, הוי באלו היא של ישראאל ואסיר
משום פרואית עין, רחמיין שהישראאל צוחה להוציאו: (מד) ועין
להפוך סיון שכה. בסუיר ג הפה⁴¹, דטוב שהאינו יהודי יכח
הפטשון בצעמו וניט אחר בקומו, ולא יגע בו יישראאל:
יא (מה) לנוקות בית וכייד הוא עוזה? (לכ) מראה לו ביטים
של דינין, וטאינרו יהודי חומם ומעליה בערךאות, (לד) אבל אסיר
לפונן לו מעות לעריא: (מו) בארץ-ישראל. וטורייא קאנץ-ישראל
לדבר זה, כן כתוב הראב"ם. ועין מגאנדארכום מה שבtab kahani:
(מן) דיאינו אסור וכו'. רואה לומר, מכחיביה זו היא מרוגגן, והוי
שבות דשבות על-ידי איננו יהודי, ומושום כי התירו מושם ישוב
ארץ-ישראל⁴². ועין באור הלכה שפאוינו לדעת אור זרוע דעת
יחידה היה אין לה שום מקום בש"ס, וכל הפטוקים חולקין על
עה⁴³ וסבירנא לה דרכ' בקבב שללים הוא אסיר מדאיניעא, ובכל
לשון חיב בראיאתא במושנה נשבה ק"ג], ואפסלו כי התיירו בכאן על-
גבי איננו יהודי מושום ישוב ארץ-ישראל. ואף דרמחרר פסק להפוך
בסימן שע סעיר ה דמלאה דאוניא אסיר על-ידי איננו יהודי
אפסלו לערך מצוה, זה ערךפא⁴⁴. ובקי זה אסיר לומר לאיננו יהודי
בשבת לכתוב מכתב אפסלו לערך מצוה, אם לא שהוא גס-פין ערך
עדוד לאפשר דיש לתקל. ועין לעיל בסימן רעו סעיר בבח"ה⁴⁵:
יב (מה) על אברדא. שמי שיוציא ביה בזוא ניגד, (ט) דוקשכת
אברדא מה שמי: ולומר למי שיוציא ממנה שישיכנה, גם זה היה בכלל
מי דרבנן, ובמקום סכנה קשייא רשי. ובתנו לא-קשורנים.
אם יוכל המשיב לשבת, לצריך שבת הוא ולא לשתמי
אלא שבת הוא לא לשתמי

(לג) מנג' אברהם וՇ"א: (לד) מג' אברהם ל'קמן בסיכון שכח סץ' ג': (לד') הפקות אשראי' בשם אוור ורוץ. והוא ירושלי' דמעזרגאטו' פרק ב. ומה שכתב בחתימת אברהם בשם היראי' יונ' במתנה דחמי ואלהיה רבב עז' ז'ת. (לט) מג' אברהם וՇ"א: (לט') יונ' ירושלי' דמעזרגאטו' (לט') אחים נסיטים: (לט'') גוונט בעדלאה וברדר'ן:

שער האזינו

(ג) מנג'ארהם ושות': (¹⁴) מג'ארהם קפין בסיכון שכח סץ' ג: (¹⁵) הפקות אשראי' בשם אוור' ווועז, והוא יהושלמי דומינגדאשן פרק ב. ומה שפתה

הַלְכָות שְׁבַת סִימָן שָׁוֹ

ביאורים ומוספיט

moshe (או"ח ח"ה סי' יח) שהוא מושום שאין בו פיקוח נפש, שהרי כל הסכנה הנש��פת לחולה היא החשש שהוא בטירופו יהרג את עצמו, וזה לא שיק בחולה הנוטה למות. דעת הגראן קרליין (חוט שני ח"ד סע"א ס"ק א' אות ד') בביבאר דין זה, שבטרוף הרעת אין סבנה גמורה. אלא שקורב הדבר לפיקוח נפש, וכן במקומות שקיים חשש שהוא יסתכן בחולה, יש לחל עליון את השבת אפילו במלכות האסורת מודאורייתא. וכן כתוב בשורית שבט הלוי (ח"ח סי' טה), שבמקומות שיש חשש ממש של טרוף הדעת, יש לצד להתריר לעדר אפיקו על מלכות האסורת מודאורייתא.

[משנ"ב ס"ק מו]

ועין מגאנ-אברעם מה שכתב בעה⁴⁴.

(4) שב (ס"ק ס) כתוב, שאע"פ שנפק בשווי (י"וד סי' קנא ס"ח) שמותר לכתילה למוכר בית שבסוריה לעכרים, מ"מ יש קצת מצוה בקנין מידם.

[משנ"ב ס"ק מו]

משות ישות א"ץ-ישראל⁴⁵ וכו', וכל הפטוסקים חולקין על זה⁴⁶ וכו', זה עדיך⁴⁷ וכו', עיין לעיל בסימן רעו סעיף ב בנק⁴⁸.

(42) ובוגנינו, שכן היישמעאלים שבארץ ישראל עומדים ע"ז, כתוב בשורית מנוחת יצחק (ח"ז סי' כד) שלפי דברי ספר מוחה אדמה, אין יותר לקנות מהם בית שבת. אכן בקב החחים (סי' רמד ס"ק ט) הביא, שחכמי ירושלים התירו להניח לפועלם לבנות בשבת חרובה שנונתה מדי נוים, ואפיקו בפרהסיא, הוואיל ואין אישורו אלא מדברנן. וכן דעת הגראן א"ז אויערבך (שב"כ פ"ט הע' ייח') שמותר בזמנינו לлечת לראות יורה של גוי בארץ ישראל בשבת אם והושך לקנותו, כמו באלו (ס"ק א) [ומסתימת רבייהם נראת שלא חילקו בין יישמעאלים לבין שאר עובדי ע"ז].

(43) ולענין כבוד המת, בגין שעריכים שרופא יכחוב העודת פטירה לפני סיום משמרתו, ואם לא יכולות בעת, יגורום לעיבוב החליה ובירוז המת במוציאי שבת, דעת הגראן א"ז אויערבך (נשימת אברדים ח"א סי' שם ס"ק ז' ד"ה אסרו) שמותר לומר לנכרי שכיתה, בציירוף מבקש בקשה מוצדקת, בגין לראות את קרוביו, ובין אם מבקש בקשה שאינה מוצדקת.

ולענין חולה שאין בו סכנה, שאינו יכול לлечת בשבת לחופה שומר שבת, או שיכול, אלא שהרופא שאינו שומר שבת ממחה יותר, כתוב בשורית יד יצחק (ח"ג סי' ע"ה) שיכול לлечת לחופה שאינו שומר שבת, אפיקו כשיוד שיכתוב לו מרשם בשבת. ובטעמי ההיתר, צירף את דעת האור ורעד שאין איסור בתיבה מודאורייתא בכחוב לעז' [זהינו באופן שהרופא כוחב בליעז, ואינו מופיע במחשוב באוותיות הקורוטית לכתיב אשורייתא].

ונבגוף דברי השורית יד יצחק מחייב הליכה לרופא, דעת הגראן א"ז אויערבך (שב"כ פ"מ הע' ב), ובשורית מנוחת תלמה ח"א סי' ז ענפ' ד) שאפיקו בשבדור שיעבור הרופא על איסור תורה גמור. יש להקל ברובו, ובתנאי שיבקש ממנו שלא לחל שבת עבורי, שכן הרופא מהויבר לרופאותיו, הוא הולך אליו דין, אם הרופא מעצמו מחולל את השבת, יש לומר 'העליתו לרשות ומותה', וכשם שאין המלה צריכה להימנע מלבטו חוב מן הלהה, אפיקו בשידוע בעקבות כך יקלחו וניפחו ושבע לשקר.

(44) ומה שלא דוקל אף בשאר מעות מהמות שיכול העכרים לכתוב לאחר מכן, בגין ביד בשמאל וכדו', ומה שכותב בימין המשך בעמוד הבא

[משנ"ב ס"ק לו]

דברור אסור, הרהור מתקין⁴⁹.

(7) וכן להסתכל במלאה שנעשה ע"י ערכ"ס כדי להתלמד בה, כתוב לקנון (ס"י שם ס"ק כד) שמותר, ובתנאי שנודען לשם במקורה, אבל אסור ללבת במקוון כדי לראותה. והוספה, שאף באופן המותר, לא ידבר עם העכרים, משום איסור ממוץא חפץ. והיתר זה להסתכל במלאה שנעשה ע"י ערכ"ס כדי להתלמד בה, כתוב הגראן א"ז אויערבך (שולחן שלמה ס"ק ז) שהוא כך בשאן ניכר מהסתכלו במלאה מוח מטורתו, אך בשואמר בפירוש שודעה להתלמד אסור, וכיון מה שסביר באשר שאלות יעב"ץ (ח"א סי' מא ד'ה וכן) אסור להסתכל במלאתה הניתוה בשבת כדי להתלמד בה. ולמעשה, דעת הגראן א"ז אויערבך לב אברדים ח"א עמי ת"ה, נשמת אברדים ח"ה עמי קפא) שמותר לרופא להסתכל בניתוחים כדי להתלמד, שהרי הוא צריך לדעת כיצד לרופאות, אך טעוננו, שאינו מטפל בחולמים, צריך להחמיר בדבר.

[משנ"ב ס"ק לח]

טרגדית כלב ורקגה דיזהר בעה, עין בכתיב-יל"ק⁵⁰. (38) שם כתוב בשם ריבינו יונה שבאופן זה אסור להרהור, והוספה, שהו שאומרים בחפלתמנה' מנוחת שלם השקט ובטח, מנוחה שלימה שאותה רוחה בה, וכן בברכת המזון אנו אומרים 'שלא תהא צרה ויגון ביום מנוחתי'.

ואם ע"י הרהור נגרם לו ענג, בגין עשיר המהרהר בחוואות נשואוי בנה, כתוב הক החים (ס"ק עב) בשם היפה לב שבודאי מותר להרהור, ואף אין מעה להימנע מכך.

[משנ"ב ס"ק מא]

אכלו לשכדר אינדריהו ר' רז⁵¹ שירוץ כפה פרסאות בשפת⁵². (39) ולהביא לאחולה מסוכן ספר קריאה במקום שאין עירוב כדי להרגרג רוחו, דעת הגראן א"ז אויערבך (שב"ב פ"ב הע' ב) שאסור. וביאר (שולחן שלמה ס"ק ייח') שיש לחלק בדין זה בין אם החולה מבקש בקשה מוצדקת, בגין לראות את קרוביו, ובין אם מבקש בקשה שאינה מוצדקת.

(40) ולעבדר על שאר איסורים דרבנן בשלול חולה הנוטה למות, כתוב הערוך השולחן (ס"כ) שאסור לעבור עליהם כל זמן של לא אמר הרופא שיש סכנה אם לא יקומו את דבריו, ולא התירו אלא אמרה לגוי שההיסטוריה הוא משום 'מנוצוא חפץ ודמר דבר'. אך דעת הגראן א"ז אויערבך (שב"ב פ"ח הע' יט) שמותר לרופא ללכט ברגלו הון לתהום כדי להביא את קרוביו של החולה, כשהם תוך יב מיל, משום שאיסור מחומין באופן זה הוא מדרבן. וכן מבוואר בשורית שואל ומשביב (תל"האה ח"ב סי' קפ) שמותר לרכוב על סוס כדי להביא את קרוביו החולה אך כתוב שאין ללבוש בגדיים הנראים של יהודי, משום חילול ה', והק החים (ס"ק עה) כתוב בשם שווית הרי בשמי, שמותר לנטע ברכבת לצורך זה.

ולהתחשר בטפלון לקרוبي של החולה, הטפקיד הגראן א"ז אויערבך (שם הע' ב) אם מותר, שאף שಚמתשור נדלקת נורה במרכזה הראשית, ויש בזה משום איסור דואורייתא, מ"מ אין זה לצורך השיחה כלל [ורואה מה שכתבנו לקנון (ס"י שיג ס"ק מה), שלדעתי החוויא עצם השימוש בחשמל אסורה מודאורייתא מושום מונע].

ובטעם הדבר שבחולה הנוטה למות לא הותר לעבור על מלאות האסורה מודאורייתא, כדי שלא תיטרפ דעתו, כתוב בשורית אגרות

הלכות שבת סי' מז ש'

ביאורים ומוספיים

ביואר הבן איש חי (שנה ב פ') ויקרא אותן בו שהוא מפני שנמצאתו בו קללה האורבים בפסוק 'תפלל עליהם אימוחה ופחר', וכמו שאין מהרומים בשבת יו"ט, כמו כן אין מקללים בהם.

ולגבי עניותת ביה"ד, כתוב הרמ"א ל�מן (ס"י שלט ס"ד) שאין העונשים בשבת, ובמשניב שם (ס"ק יג) כתוב, שהוא נלמד מהפסוק 'לא תבעך אש'. והביא שם הטעם מספר החינוך, שריצה הקב"ה לבבד יום זה, שימצאו בו כולם מנוחה, גם החותאים והחביבים.

(53) וכן השומע אזכור שם שמים לבטלה מפני הבירור בשבת, שעריך לנדרות, במובואר בגמара (נדרים ג, ב), כתוב הפתחה הדבר (ס"ק יז) שמותר לנדרות בשבת, שהרי רוב הפסיקים התרו להחרים בשבת אף את המזולול בכבוד ת"ח.

[משניב ס"ק מה]

הני הזכיר על יין צער מצונה בשבייל קדוש⁵⁴.

(54) ואף שאין זה מכבוד בית הכנסת להזכיר על המקה ואפלו ביום חול, כתוב בשיטת רב פעילים (ח"ב סי' כד) שגם מין כין שהקינה היא לצורך מזווה, תחשבת ההכרזה בברכתי מצווה, ואע"פ שכונת המוכר היא להרוי מזווה. ועל פי זה התיר למוכר ספרי קודש להזכיר בימות החול על מכורת ספריו בבית הכנסת, שהרי קונים אותם כדי לעשות בהם מצוה. והתוסף, שמתשובה האגונים מבואר, שאף כשהדבר הנזכר אינו דבר מצווה, אם הוא לצרכי ריבים, תחשבת מכךתו במצווה, ועל כן לא אסור להזכיר בבית הכנסת על מכורת בתים וקרונות.

[ביה"ל ד"ה בכתוב]

ונראה כי עוד פרולש על קיר יהלומי קבלון פ"ט⁵⁵.

(49) שם כתוב שמדובר בכתבאות אות א' פעמים, ומתחייב מאחר שבאות הלשונות יש בו שימוש של שם.

[ביה"ל שם]

ואפלו לדעת קרב"א לסתור חגיג נמי גזין בעין שהיה כאותלו מזמין⁵⁶.

(50) ובמשניב ל�מן (ס"י שם ס"ק כב אות ה) כתוב, שנוהגים לכתוב את האותיות שבאגן בז'ונין.

[משניב ס"ק נא]

הקב בפ"ח סוף סי' מז, דמה שנתקגין בירידים שחשפש קורא מתוק הקטב מי שמתנים משום חוכותיו, כי עסקי ובאים⁵⁷.

(51) ואפלו לעניין אישור קריאת טורי הדיווחות, כתוב הבה"ח (שם) שמדובר הither זה, ועוד התיר ממשום הפסח. והוסיף (שו"ת הבה"ח סי' קב), שאן לחושש שמא ימחק המשם את מה שכתבו הדיינים [עי' ל�מן (ס"י שו ס"ק מה)], כיון שאין הדבר בידו, ומפני שאימת הציבור עליו.

[משניב ס"ק נב]

ובספר אלה ובה מצד דרכ לצעך ובם אין כדי לפקחים ביום השבת, משום דכתיב בו ברכה⁵⁸ וכמו, ובתשובות רבי ריבות איתם רתקם יכול לנודות בשבת לכבודו⁵⁹.

(52) וכן מה שנוהגים שלא לקדש את הלבנה בשבת ויום טוב,

המשך מעמוד קודם

(47) אמנם, לא מצאנו שם שודיער בזה (הערה שומה הלכות ס"ב).

[ביה"ל ד"ה בכתוב]

ומטעם זה קעטיק קומץ א' את דבריו כדי לחש לשיטוט⁶⁰.

(48) ובשציר לחותם מפני פיקוח ונפש, בגין עבור ניתנות וכדר, כתוב הירושיז אויערבך (מנחת שלמה ח"א עמי' מנד בהע') בשם הגר"פ עפטשיין, שיש להעדיף לעשות כן בכתב לע"ז. שהרי לשיטת האור זורע לא עבר בכר איסור, והעיר על בך הנרשיז אויערבך (שם) שהרי אף בשחוותם בלשון החדש אם הוא לא בכתב אשוריtin אינו עובר מדאוריתא לפי האור זורע, ועל כן אינו צריך להעדיף לחותם בכתב לע"ז.

להגנתו הוא עושה [ראאה מה שבתבונו ל�מן סי' שו ס"ק יט], תירץ הגרא"ח קנווטסקי (מלבים אומניך פ"ז הע' א) שמאחר ורקשה לכתוב כך, אין אומרים שאפשר شيישה כן.

(49) ובמשניב שם (ס"ק כד) כתוב, שהשליח החמיר גם בניקום שהוא צורך גדול.

[ביה"ל ד"ה מתוך]

אין במקרא בקננס מה שסביר לאין אם אסף נשבע לפניו לשלם קילום פלוני וארע בשחת⁶¹, וטעקתי לבקע בסימן שז סיצ' יא⁶².

(46) שם (ס"ק נז) כתוב, שצריך לחתת לו משכון ששווה יותר מסכום החוב, כדי שלא יצטרך לשום או למزاد אותו בשבת.

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שׂוֹ

באר הגולה

17

שערית תשובה

[*] להזכיר. עין מה"ט. וכן בשוחות כהה"ג סיקו צד למלוד זכות כה שונגן להזכיר ביה ורשות ופורען לשפטש הפלרי. ע"ש:

(ט) יציך מהרמ"ן, וочек בשאי לנטות בשבתו לבבון, בברירויות סקין שן. וטפר לנו הדר למי שחולל שפט, רפודים סקין ח' זוקס אללה רפה וווער כי אם צדקה שפט, ע"ש, וכ' בס"ח סקין טה: (ט) קראקע. היה להשפיר בית או ל Kunoth, כמה ג' (ימ) להברג'. ובלבוש שבת דונמאן להבריג אפלאו בסוכס מלח.

באור הלהבה

(מ) אגדא-ברחים: (מל) ועתיקם, דתני בכלל ארכוי רבים: (מן) וכן משלש פה גניזה באבוארו: (מנ) ובשער משקן פשיטא רדאסר [מן'א]. ובאהיה רבבה פטב דאללו אם אין ערין לאדרוש, מפל מוקום צור שפת ונערן רבים נkehו: ולענית דעתינו כרין עם הפגז-אברנים. דבין מאבר למל שהיא עריך מאורה, אבל שער הצעין

לען האלוף

(מ) אגדא-ברחים: (מל) ויטגנים, דהוי בקהל אקל רביים: (מנ) וכן משפטו מהגריא בעבורו: (מן) ובשאר משקון פשייטה ראנדר מא"א. וכן לא רבה כתוב דאכלו אם אין עריה לארכש, אבל מוקם צד שפת וצער ובאים נקווו, ולפניהם דעתם כדין עם הטענאי ברנום, דברין מבר לבל שהיא צער מזות, אבל

בְּאָרֶן הַיִּטְבָּ

בשבת, מהך'ב'ז ח' י"א סיטן קיה, וען שכנה"ג: (לו) **כנייפיא.** ומה שנוהגים בברזיליס ש'השפת קונה מושך וככוב מי שמחקרים מושם חובייה, קוו' צאנקי' וברים, ואין כה' שום מורה לבטל זה שהנתן לתפקיד לפני כמה גודלים, ב'ח:

משנה ברכיה

בנדיין: (נה) **הוּא בעקבי רPsiם.** משמע (^ט) דאם היה ל'צורך' חיד להתדר לו מה שהחרומו הצבורו, היה אסוד בשיינו לעזקה שבת, אבל ממה שכתב בברוך-ביבח בשם רבנו ירמ"ם, וכן מתחוכמת הרש"ב^א אשר הוא לא שפערן בכתיבתו שמיון שם, משמע דzapfen^ב בקהל לעזקה לו, ששם החול לא יכול לקוץ הקהל בקהל לשיטורו לו, וכן מצדדים הארכונים תלכו. כתוב בב"ח כו' קימן שנ, ומה שנוהגין בירודים שהשלמש קונה מוחוק הקטב מי שנותר מושום חוביין, כי עסקי וביטו^ג, דלולא זה היה נפקדין החרובות וכל משא-ירעומן, אין בלה' שום מורה לבטל זה, שפהגו לך-קהל לפני כטה דולדים: (נמ) **אבל וכו'.** והמגן-ארכון הוכחים פירון טהנים והחכמים שעה, דליחיך אסורה להחרום אם עבר עבירה, אם לא שחל שbeta דהני כמו ל'צורך' שבת, ל'צורך' צבור מטר אפלו אינו ל'צורך' שבת, ראמ לא יחרימו בשבת לא יתאפסי ביום אחר. ויתבטל הרבה. ובספר אלה ובה מסגד דאר ל'צורך' ראמ רבים אין ברא לארכון, בהלכות שבתอาท ת, שהבא משם הנשת הקדולה לארכון, בהלכות ביום השבת, משום וכחיב בו ברקה^ה. וענן בספר זכר לחתורים ביום השבת, וילברוי ש"ש בית למל או להשכיד, דהמנגן הפשיט הויא לקהל, וכחיברי הפגאנ-ארכון הפליל. ובתשובות דבריר-יריבות אימת דתעם נטול לנחות בשבת לקבוד^ו: **יג (גג)** **להברוי בשבת.** וילברוי ש"ש בית למל או להשכיד, (מן) בקושטנטיאו נונגין חת, אבל בחתשות האוניות סיימן כמה אוסר אפלו בשל העדר וחוומיים: (נד) **ואם לאו לא אבד וכו'.** דזקא בכבי האי גנאי אסורה דהני בדין את סדין, אבל אם בברין סהם: כל מי ש"ש לו ומות בובל ויזיד, אפריל-בי ש"ש פקנה בעיר שאס לא בפир בטלה וכחותה, מכל קיקום אני בדין את סדין; ומכל מקום לכתחה אין לנו הגפן, דהני פרובורא רחל, אך אי איקא דווכתא דינהו נקי לא מהין חת, ש"ש קיקום לו מר (מכ) דהני בארכון ורבים, אף שהו ענין מקמיה [רב"ש]: (נה) **להברוי יין.** הינו להודיע ש"ש אצל פלוני ופלוני יין למפה. ובtbody סגן-ארכון דזקא בקיקום ששים אין טובא, אבל בקיקום שאין קיזו כל-כח, קוי סכונה על (מן) אין צורך מזוחה בשביל קדרות^ז. ומכל מקום אסורה להנזכיר סכום מזח בכל גוין, וכן נעל קסוער י' בהג'ה. ובועל ברב גוינו בלח' ארבעה, אמר שרת להרבעה את אשר בראבו

חֲלֹבּוֹת שֶׁבַת סִימָן שׁוֹ שׁוֹ

ששלחו לו (נו) שהוציאו כתו מביתו בשבת להוציאה מבליל יישראל, (יע) [ט] מצוה לשום בדרך עצמי להשתדל בהצלחה, וויצא אפל (כו) חוץ לשלש פרסאות; וαι לא בעי, בית דין גורין עלוי (נה) (ענין לנקון סיון שכח פערן^(*):

שצ' דיני שפט הפלויים בדבורה, ובו כ"ב סעיפים:

א' זכר רבר', שלא יהא דברוך של שבת כרבורה של חל. חלך אסור לומר דבר פלוני (ט) (א) עשה למחר או סחורה פלוונית אקנה למחר; וראפלו בשיעחת

בואר היטב

הקספר דמ' שבין לה חקקי שמים לצורך קדשו, לפि מ"ש בס"ג אין והחטא. מ"א. וברש"ל פ"ה רבייצה סימן ח כתוב דיברין קעט ברוכו. ואם שכבה עד אחר ברכו לא נזיף סכום מוקה, ע"ש ולשאר פשken פשיטא דראות, מ"א: (יע) מצוה. דהשאר מומרת לעולם ח"ו, משא"כ ב"סימן שכבה ס"י ב"ג"ה שהשיטה פעם א' באטס עכבה, עט"י רמ"א. וצ"ל פ"קן שה ש"ק ה מש"ש בשם נחלת ישעיה. ובכנהו' בשם קرمיה' מופיע לילך חזון לתהות לנוקם וגמות אבוי. וצ"ע. דקה לא אדריך מזוזה נצווה נאכוד לילך חזון ליהood, מ"א. ובתשובה ביהיעקב ס"קנו קטו פחד לבורח בעקב חזון לתרומות אם שר העיר רוזה לחייב בתפיסה אם יש לחש שמא ימות

(ה) אעשנה. אבל ר' בר מזון, ס"ח טפין ר' סבו. אסור לעובב הטעודרכוכבים בשתת' בשבל בחומר, אבל יכול לומר כלל לשלוט מרוע לא עבוק הטעודרכוכבים בשתת' אעננה. ובתשובה קמיה ספין כמו פקיד מי שפיש לו חובי אבל האפס וקשטה נועץ לו שנאפס ולך מן קעד ואפשר שלא ישב עוד, מטר לילך בעשות לקלבל עלייו אצל הרש שיפרוננו, ע"ש. אסור לעובב בכסי ראותן ביד שמעון, ריש"ם ח"ו"מ ס"מ קה:

משנה ברורה

להוציאיה מפליל ישראל. אם יצשה כבדול חטא בשבילה⁶⁵, אך לא קומה לן דיין בית דין מצון להפרשה מאסיר, או דלמא מיד דקומי אפקוי נפש שטמלהין על סקטן. דאומרים: חלל עליון שבת אחדר בדי שיעשר שתחות קרביה⁶⁶, הקב"ה נמי פן. ובאליה רפה (מן) דעטנו לאקל,adam לא ישפודל למאילה תשא'er/con נם בגרלוּמה: (נח) ויעין לאפָן סיפָן שכח טעיף י. בסע'ה, ראייא שאם, דמי שרוצים לאנסו שעכבר עברה גדולה, אין מקולין עליון שבת ברי ליטאלו, ואין סמירה לבאן, דקם מיר שרצוים לאנסו שעכבר עברנה פעם אסיה, ולכך כי (ב) אפלו אם היא עברה גדוּלה, בגון לעבד עבוזה גלוּלים, אין צריך למל שבת ברי ליטאלו⁶⁷, דמקمل שבת גס-עפָן בעובד עבוזה גלוּלים⁶⁸, מה שאן בן לאן, שחשא'er מומרת והחל שבת לעולם. כתוב בנסת הגדרה, דלקת חוץ לוחום בשבת ליקט נקמת אבינו ברוחחים, מאפָן⁶⁹. ותמה עלי הפני-אנברם ושי'א, אך לא עדריך משאר ערך מגזה דאסור לילך חוץ לקחוום עבורה:

א (א) אעשה לךחר). ודוקא (ה) אם הוא דבר שאסיד לעשותו בשפטין, (ב) ואפלו אם הוא רך אסור דרבנן. יש שבחבו (ג) דאפלו דבררמצה, בגון כתיבת ספר תורה וכי קאי גנא, אסור לומר אעשה למלך; אבל באליה ובה וכן במאפר-פרק כי ובפרקי יוסוף תולקים עלייהם וסוברים דכל דבר-מצויה שרי, ינפל מקום בגין לכתולחה להחמיר בשאי ענץ לנו בדבורי הילב⁷⁰ [יעין בתו'ש]. ואם מתירא שתרושל בדבבר, אז לכלי עלאם

שער הצעיר

(מ) על-תפמוד ומית' ואלה רבתה. תראה לי דיבקעתו מושום סיפא, ראי לא עני ביפקען לה שלאל להעתיק מפה, כי הוא גוולה וקורובה: (א) על-תפמוד
 ומן-אברהם וש'א: (מו) אף דמגאנ-אברהם פיקן רנד משלטו ראייר ורבנן אין לאבר עבנה בששחה בעשנה. מספרא דבאstor דרבנן יש לספדי
 אסיד פרוצא ברופאות שם, דלקחוונה ובה יש להקל אפלל כשפיעעה מתקלה¹⁶⁷, וכן און צוחה ורבה דודינה מזו, אונלי פוחזר בה¹⁶⁸, וכן הקבאים קאלאין ובאה וקייאו
 גם פירושים: (נו) בונן לכת אוניה חוץ להרים אלטס ולשאר שבותיהם: (נו) בית יוסוף באנדר-אברהם וש'א: (נו) ואבדל אם היה ברצין. טהרי קטנא
 אונס הוא: (ז) ובפריד-מקרים מספק ואפשר זונא מלאקה בכוננה, אבל חותומן דיב' פילין דין פון לוילך ערוף ריך לאו, מס' פרדרוותה קפניע עכירה גודלה:
 (ח) דרבלהמו במתוך: (ז) הלאש ברובבו בר' יונתן: (ט) גיגאנ-אברהם ברובוט ברובלוב:

(ט) בדילמן בסუה ח: (ג) הרא"ש בפרק בג סימן ו: (ג) מגן-אברהם וכונסת האדומה:

בָּאֵד הַגּוֹלָה

הלוֹרְדִּצָּא קַמָּא
לְכִזְבָּה וֶרֶבֶה שָׁאֲגִי
*) (עֲשָׂלָם וְנִינִים
סְפִּיכִים לְאֵגָן וְהָ
בְּסִיכִן שָׁהָרָה הָהָ)

א שְׁבַת קִיָּג בְּ כֹּפֶר
ג טוֹר בְּשֵׁם
ד יְרִיכָּלְמִי וְתוֹסְפּוֹת
שְׁם

שערית תשובה

[יט] מקוצרה. ענן בהתייחס לחלק ח' "א" פיקן זו חולק על ערך פרטלה-שכחה, וכאן י"ג בקבב על קלקל אטאוש קרבון. ע"ש בփתוחה: "זק" צפוי שרזה לא מפוזר וזה הולך ונמשך אונו שללא יסוכן, אסור להקליל שפה צבירו זו. ע"ש: "נ"ז" שאם התה והוא נזאי יש נזאל אין להחמיר. שף מושם מוא עזק פיקן יכול לזכא לדין קפישות, וממושם זו עונשה מינימלית. ו"ל כוונת אם ישבע פיקל שליל חוויה נזאל נזק פיקן שמיינן שפערו שצונין זו. [ו"ל] ג' נזאל נזק בעקבש בזקץ פיקן כוונת פיקריו בזקץ ובנו לשליחת הדרשות לאנומל. ו"ל מושם קרב" א" דבקב שלבך זקבון היול נזאי דבשנות דבקום פסקא. ענן י"ג מושם צעל פיקן רנד בעזקן זה. ו"ל עזק פאלטלייעטען דפקן קסוד פיקב שלזטביסטי פעיל

סְפִיָּה שֵׁישׁ לֹא בַּה סֶקֶת, אֲפָלָה צְעִיר אַינְוֹ-הַזְׂדִּי אַכְזָר, עַמְשָׁ:

(ה) אֲשֶׁר. אין בה'ו. בקאיר הוקן דילך מקה' פה, וכן קרא דעת פדיין.
ומ"ש ביטים טרייה בפיה. ען צאלאתיבען פיקן קס כה'ג. ובקב' רבי

(ו) אֲשֶׁר. אקלו דבר מזות, סיח טמן רסו. אסרו לאיבב העודבר
עאנט בעודברתוקים בושטן, אונטה. ובתקשותה נב'ח' פיקן קמו פה
ואפשר שלא ישוב עוד, מתר לילן בשבח הקבל עליון איגל השור שטאָר

באור ההלכה

לחוץיה מפליל ישראל, אם יעשה הדרול חטא בשבילו⁽⁵⁵⁾, דהא
אפקום נפש שמקלין על קפטן, ואומרים: חלל עלייו שבת אחד
לפקלן, ראם לא ישודל לנצח מהשרן כו' גם בגנולופה: (נח) ר'
לאנסו' שייעבר עברה גדולה, אין ממלין עלייו שבת קרי לשלו'
אסקה, ולקיי (א) אפלו אם היא עבנה גדולה, בגון לעבד עבדות
בעובד עבדות גולדים⁽⁵⁶⁾. מה שאין כן באן, שהשאר מומרים ותמלח
נקמת אבינו מריםחים, מטרופר⁽⁵⁷⁾. וממה עליו הפגן אברם ושם'א.
א (א) אעשה למחרה. וווקא (ה) אם היא דבר שasad לעשווו בשפה
בגון פתיחת פכרכורה וכי גונא, אסאר לו מר אעשה למחר; אברם
לדבר מצווה שר, מפליל מקום נכון לכתחלה להזכיר בשאינו ארך ר' ג' ב'

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com